

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1695/2015
28.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца ДОО Е.-п. С.Г. К., чији је пуномоћник Н.М., адвокат из К., против тужених Друге месне заједнице К. чији је пуномоћник Љ.П., адвокат из К. и А.В. из К., ради заштите од дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1260/2015 од 22.04.2015. године, у седници одржаној 28.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1260/2015 од 22.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 33/14 од 12.02.2015. године која је исправљена решењем истог суда П 33/14 од 04.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор пресуђене ствари изјављен од стране тужене Друге месне заједнице К.; одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је био дискриминисан из разлога који су наведени у ставу другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке; ставом седмим изреке, обавезан је тужилац да туженој Другој месној заједници К. на име трошкова поступка плати 18.000,00 динара; допунском пресудом Вишег суда у Смедереву П 33/14 од 04.03.2015. године одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужена Друга месна заједница К. противправно поступала према тужиоцу на начин ближе описан у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1260/2015 од 22.04.2015. године одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и потврђене пресуда Вишег суда у Смедереву П 33/14 од 12.02.2015. године, решење о исправци наведене пресуде П 33/14 од 04.03.2015. године и допунска пресуда истог суда П 33/14 од 04.03.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку која је учињена у поступку пред

другостепеним судом, прекорачења тужбеног захтева, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку учињене у поступку пред другостепеним судом на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као извођач радова 2004. године закључио уговор са туженом Другом месном заједницом К. о извођењу радова на тротоарима одређених улица у К.. Уговор је у име и за рачун тужене Друге месне заједнице К. 04.12.2004. године потписао тужени А.В. у својству председника месне заједнице, на основу достављене најповољније понуде од 01.12.2004. године. Тужена Друга месна заједница К. је одредила лице које ће бити надзорни орган и које ће да овери грађевинске књиге о обиму изведених радова. По изведеним радовима тужилац је туженој Другој месној заједници К. испоставио рачуне за наплату укупно 1.740.053,22 динара. Тужилац је у својим наводима истакао да је тужена Друга месна заједница К. одстранила грађевинску документацију и то грађевинске књиге оверене од стране надзорног органа, чиме је онемогућила тужиоца да наплати потраживање у вези изведених радова. Даље, према наводима тужиоца, тужена Друга месна заједница К. је одстранила ову грађевинску документацију са образложењем да је тужени А.В. прекорачио своја овлашћења тако што је заступао тужену Другу месну заједницу К. као колегијални орган, а не као правно лице и да зато није прихватила да тужиоцу плати потраживања за извршене радове. Заступник тужиоца тврди да се дискриминација тужиоца заснива на томе што је он јавно изражавао своје неслагање са политиком руководства општине К. и тужене Друге месне заједнице К., као и да ова лица намештају јавне набавке и дају послове политичким истомишљеницима и јавним финансијерима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да нема дискриминације тужиоца.

Закон о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ број 22/09), у члану 2. став 1. прописује да изрази „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе као и чланове њихових породица, или њима блиска лица на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим

организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима, а ставом другим прописано је да изрази „лице“ и „свако“ означавају оног ко борави на територији Републике Србије или на територији под њеном јурисдикцијом, без обзира на то да ли је држављанин Републике Србије, неке друге државе или је лице без држављанства, као и правно лице које је регистровано, односно обавља делатност на територији Републике Србије. Ставом 3. став 1. истог закона прописано је да свако има право да га надлежни судови и дуги органи јавне власти Републике Србије ефикасно штите од свих облика дискриминације. Чланом 4. став 1. истог закона прописано је да су сви једнаки и уживају једнак положај и једнаку правну заштиту без обзира на лична својства, а ставом 2. да је свако дужан да поштује начело једнакости, односно забрану дискриминације.

Ценећи цитиране одредбе Закона о забрани дискриминације одређено је главно обележје дискриминације, а то је неоправдано прављење разлике између лица. У конкретном случају, тужилац није било којим актом или пропуштањем дискриминисан ни на непосредан ни на посредан начин, нити су тужиоцу неоправдано ускраћена права и слободе. Заштиту својих права из уговорног односа са туженом Другом месном заједницом К., тужилац може да оствари у парничном поступку захтевом за испуњење уговорне обавезе и да достави суду све расположиве доказе, као и предлоге за извођење доказа ради утврђења основаности захтева. Понашање тужених, које тужилац описује као дискриминацију, не испуњава услове за судску заштиту по одредбама Закона о забрани дискриминације, којим се уређује општа забрана дискриминације, односно непоштовање начела једнакости. Околност на коју тужилац указује, да се дискриминација врши по политичком основу јер заступник тужиоца јавно износи неслагање са политиком општине К. и тужене Друге месне заједнице К., није основ за утврђење да је тужиоцу повређено право на једнакост, понашањем тужене Друге месне заједнице К. поводом испуњења обавезе из уговора закљученог 2004. године о извођењу радова, који је потписао тужени А.В., а у погледу плаћања цене услуга од 1.740.053,22 динара.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**